

Sygn. akt II Ca 138/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lutego 2015 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

Przewodniczący: SSO Sławomir Krajewski

po rozpoznaniu w dniu 27 lutego 2015 roku w Szczecinie na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w K.
przeciwko M. J.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego w Myśliborzu z dnia 12 listopada 2014 roku, w sprawie VI
C 247/14

uchyla zaskarżony wyrok, znosi postępowanie co do rozprawy z dnia 12 listopada 2014 roku i w tym zakresie przekazuje sprawę Sądowi Rejonowemu w Choszcznie do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach instancji odwoławczej.

UZASADNIENIE

Powód H. I Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w K. wniósł o zasądzenie od pozwanego M. J. kwoty 6846,53 zł wraz z odsetkami umownymi od kwoty 4264,33 zł od dnia 31 lipca 2013 roku do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu wskazał, iż przedmiotowa wierzytelność powstała w wyniku zawarcia przez powoda z (...) Bank S.A. we W. umowy przelewu wierzytelności przysługującej zbywcy wobec pozwanego z tytułu umowy o wydanie i użytkowanie karty kredytowej. Powód dochodzi od pozwanego zapłaty w wysokości 6846,53 zł zgodnie z załączonym częściowym wykazem wierzytelności do umowy o przelew wierzytelności z dnia 7 czerwca 2013 roku.

Postanowieniem z dnia 7 marca 2014 roku referendarz Sądu Rejonowego Lublin Zachód w L. stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i sprawę przekazał do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Myśliborzu.

Pozwany nie złożył odpowiedzi na pozew. Nie stawił się również na rozprawie w dniu 12 listopada 2014 roku.

Wyrokiem zaocznym z dnia 12 listopada 2014 roku Sąd Rejonowy w Myśliborzu VI Zamiejscowy Wydział Cywilny z siedziba w C., sygn. akt VI C 247/14 upr oddalił powództwo.

Sąd Rejonowy oparł powyższe rozstrzygnięcie na ustalonym w sposób następujący stanie faktycznym:

W dniu 19 czerwca 2008 r. pozwany M. J. zawarł z (...) Bank Spółka Akcyjna we W. umowę o kartę kredytową. Integralną część tej umowy stanowi „Regulamin” i „Tabela Opłat i Prowizji”.

W dniu 7 czerwca 2013 roku pomiędzy powodem jako kupującym, a (...) Bank S.A. we W. jako sprzedającym została zawarta umowa przelewu wierzytelności przysługujących zbywcy wobec jego kontrahentów z tytułu świadczenia usług związanych z zawartymi umowami.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd I instancji stwierdził, iż powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd wskazał, iż żądanie pozwu powód oparł na treści umowy o wydanie i użytkowanie karty kredytowej łączącej poprzednika prawnego powoda z pozwanym.

Dalej Sąd zauważył, iż wobec biernej postawy pozwanego zaszyły przesłanki do wydania wyroku zaocznego, co samo w sobie nie niesie za sobą uwzględnienia powództwa.

W ocenie Sądu I instancji w sprawie niniejszej brak jest podstaw do przyjęcia za prawdziwe twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie.

W tym względzie Sąd podniósł, iż powód wykazał, że pozwany zawarł z (...) Bank S.A. we W. umowę o kartę kredytową. Nie budziło również wątpliwości Sądu i to, że powód zawarł ze wspomnianym bankiem umowę przelewu wierzytelności mających przysługiwać bankowi wobec osób fizycznych.

Sąd I instancji nie podzielił jednak zapatrywań powoda, że na tej podstawie przysługuje mu względem pozwanego roszczenie zgłoszone w niniejszym postępowaniu. Zdaniem Sądu bowiem powód bowiem nie wskazał podstawy, jak i sposobu wyliczenia dochodzonej kwoty. Sąd nie mógł zatem dokonać nawet pobieżnej kontroli prawidłowości tego wyliczenia, co jest tym bardziej zasadne, że strony umowy umówiły się również na odsetki w wysokości zmiennej. Powód, natomiast zaniechał wskazania jak ten wskaźnik zmieniał się z upływem czasu i od jakiej części kapitału odsetki były naliczane.

Dalej Sąd podnosił, iż nadto do pozwu powód nie załączył „Regulaminu” i „Tabeli Opłat i Prowizji” stanowiących integralną część zawartej umowy, co również nie pozwoliło Sądowi Rejonowemu na dokonanie wspomnianej kontroli.

W ocenie Sądu słuszności ww. tezy w żaden sposób nie osłabia to, że do pozwu załączono umowę przelewu wierzytelności oraz zawiadomienie o przelewie. Zawarcie bowiem w umowie cesji będącej dokumentem prywatnym oświadczenia cedenta, iż przysługuje mu wymagalna wierzytelność względem pozwanego Sąd ocenił przez pryzmat art. 245 kpc. Zatem zdaniem Sądu samo twierdzenie strony powodowej nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności powinno być zgodnie z dyspozycją art. 232 kpc i art. 6 kc udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą.

W ocenie Sądu brak było natomiast podstawy do prowadzenia w tym zakresie dowodów z urzędu.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł powód i zaskarżając wyrok w całości, wnosząc o jego zmianę, poprzez uwzględnienie powództwa w całości, względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji, zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania sądowego za obie instancje oraz o przeprowadzenie dowodów wskazanych w treści apelacji - na okoliczności opisane w uzasadnieniu apelacji.

Jednocześnie strona powodowa wyjaśniła, iż potrzeba powołania zawnioskowanych poniżej dowodów wynika później, z uwagi na fakt, iż strona pozwana nie podnosiła w tym zakresie zarzutów nie tylko na etapie postępowania przedsądowego, ale przede wszystkim w toku niniejszego postępowania sądowego.

Skarżący zarzucił Sądowi pierwszej instancji:

1. naruszenie art. 230 kpc poprzez przyjęcie za nieudowodnione twierdzenia powoda, w tym w szczególności w zakresie podstawy oraz wysokości dochodzonej należności, w sytuacji, kiedy pozwany nie kwestionował tych twierdzeń;
2. naruszenie art. 233 kpc poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, oraz błąd w ustaleniach faktycznych, w tym w szczególności poprzez uznanie, że powód nie udowodnił podstawy oraz wysokości dochodzonej

należności, pomimo że z załączonych do pozwu dokumentów wynikało, z jakiego tytułu i w jakiej wysokości objęta została niniejszym pozwem należność.

W uzasadnieniu wskazano, iż w związku z nieuregulowaniem przez pozwanego zaległości w ustalonym w umowie oraz Regulaminie Udzielania Kredytów i Pożyczek terminie, (...) Bank S.A. we W. wypowiedział umowę o kartę kredytową oraz wezwał pozwanego do zapłaty. Na podstawie uzyskanego bankowego tytułu wykonawczego (...) Banki S.A. we W. wszczął przeciwko pozwanemu postępowanie egzekucyjne. W związku z powyższym strona powodowa, na zasadzie art. 248 § 1 kpc, wniosła o zobowiązanie Komornika Sadowego przy Sądzie Rejonowym w Myśliborzu - M. K. do przedstawienia znajdujących się w jej posiadaniu dokumentów, w tym w szczególności: wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego wraz z bankowym tytułem egzekucyjnym, kartę rozliczeniową dot. wyegzekwowanej należności od dłużnika oraz postanowienia o umorzeniu postępowania egzekucyjnego na podstawie art. 825 pkt 1 kpc- w sprawie o sygn.. akt Km 482/13 - na okoliczność wysokości dochodzonego niniejszym pozwem roszczenia, a nie wyegzekwowanego w postępowaniu egzekucyjnym prowadzonym z wniosku cedenta przeciwko pozwanemu, w tym przede wszystkim sposobu zarachowywania oraz wysokości kwot wyegzekwowanych przez komornika od pozwanego, a także istnienia wierzytelności przysługującej wobec pozwanego w dacie zawarcia umowy cesji pomiędzy (...) Bank S.A. we W. a stroną powodową w dniu 7 czerwca 2013 roku.

Dalej skarżący podniósł, iż w dniu 7 czerwca 2013 roku (...) Bank S.A. we W. na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności dokonał przelewu wierzytelności z tytułu zaległości dotyczącej umowy o kartę kredytową zawartej z pozwanym o numerze KK\ (...) na rzecz (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w K., o czym powiadomił pisemnie pozwanego. Załączony przez powoda do pozwu sporządzony przez notariusza wyciąg z Załącznika do Aneksu do Umowy Przelewu z dnia 24 czerwca 2013 roku w jego ocenie jednoznacznie wskazuje, z jakiego tytułu oraz w jakiej wysokości została przeniesiona na powoda wierzytelność przysługująca (...) Bank S.A. we W. wobec pozwanego.

Zdaniem skarżącego zatem przedłożone przez stronę powodową i poświadczone przez notariusza wyciągi z Umowy Przelewu z dnia 7 czerwca 2013 roku oraz Aneksu do Umowy Przelewu z dnia 24 czerwca 2013 roku, w tym przede wszystkim opisany powyżej Załącznik (Tabela Wierzytelności Przeniesionych) w sposób szczegółowy precyzują wierzytelność stanowiącą przedmiot umowy cesji.

Strona powodowa także wskazała, że (...) Bank S.A. we W. sprzedał powodowi wierzytelności przedstawione w Załączniku 1 do Umowy Przelewu, natomiast Załącznik do Aneksu do Umowy Przelewu zawiera kompletny wykaz Wierzytelności przeniesionych na Kupującego zgodnie z Umową Przelewu. Tym samym doszło do skutecznego przelewu wierzytelności opisanych w Załączniku do Umowy Przelewu.

Niezależnie od powyższego apelujący podniósł, iż w sprawie należności ujętych w wyżej opisanym Załączniku do Umowy Przelewu z dnia 7 czerwca 2013 roku, zostało wydane w dniu 10 stycznia 2012 roku przez Sąd Rejonowy w Choszcznie postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu stwierdzającemu wymagalne zadłużenie pozwanego z tytułu umowy o kartę kredytową o numerze KK\ (...). W jego ocenie zatem powyższe orzeczenie sądowe potwierdziło natychmiastową wymagalność zadłużenia pozwanego z tytułu umowy o kartę kredytową, wobec jej wypowiedzenia.

W zakresie pozostałej, a nie wyegzekwowanej od pozwanego na rzecz (...) Bank S.A. we W. należności, (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą K., jako nabywca przysługującej wobec pozwanego wierzytelności, wystąpił z roszczeniem o zapłatę na drogę postępowania sądowego.

W ocenie skarżącego nadto za prawidłowy należy uznać sposób naliczenia przez powoda odsetek karnych, a dochodzonych niniejszym pozwem. Na potwierdzenie powyższego, strona powodowa przedłożyła zestawienie operacji na rachunku karty kredytowej w okresie od dnia zawarcia umowy do dnia cesji wraz z tabelą opisującą sposób wyliczenia odsetek dochodzonych niniejszym pozwem, gdzie wysokość stopy procentowej oraz okresy, za jakie zostały

naliczone odsetki karne dochodzone pozwem wskazuje Tabela 1. Odsetki karne naliczono od kwoty kapitału zapadłego - obliigo (Tabela 2).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wywiedziona w przedmiotowej sprawie apelacja okazała się o tyle zasadna, iż wobec zaistnienia nieważności postępowania, doprowadziła do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Zgodnie z art. 378 § 1 kpc sąd drugiej instancji rozpoznaje sprawę w granicach apelacji; w granicach zaskarżenia bierze jednak z urzędu pod uwagę nieważność postępowania.

W tym względzie wskazania zatem wymaga, iż kontrola instancyjna zainicjowana wniesioną apelacją doprowadziła do ujawnienia w przedmiotowej sprawie uchybienia procesowego, o którym mowa w art. 379 pkt 5 kpc, skutkującego nieważnością postępowania, a tym samym koniecznością uchylenia wyroku, zniesienia postępowania w zakresie dotkniętym nieważnością i przekazania sprawy Sądowi Rejonowemu w tym zakresie do ponownego rozpoznania.

Nieważność postępowania w rozumieniu powyższego przepisu zachodzi, gdy strona postępowania wbrew swej woli zostaje faktycznie pozbawiona możliwości działania w postępowaniu lub jego istotnej części. Stwierdzenie, czy taki stan nastąpił, wymaga rozważenia, czy w konkretnej sprawie nastąpiło naruszenie przepisów procesowych, czy uchybienie to miało wpływ na możliwość działania strony oraz, czy pomimo zaistnienia tych dwóch przesłanek strona mogła bronić swoich praw. Tylko przy kumulatywnym spełnieniu tych wszystkich przesłanek można mówić o skutkującym nieważnością postępowania pozbawieniu strony możliwości obrony swoich praw (art. 379 pkt 5 kpc). Nie każde zatem naruszenie przepisów proceduralnych może być w ten sposób traktowane. Trzeba też zwrócić uwagę, że uczestnictwo w procesie, podejmowanie czynności procesowych, udział w rozprawach i innych czynnościach jest prawem, nie zaś obowiązkiem strony, obowiązkiem sądu jest natomiast zapewnienie jej takiej możliwości (tak, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 lutego 2010 r., II CSK 404/09, LEX 590206). Przyjmuje się przy tym, że o nieważności postępowania z omawianej przyczyny można mówić wtedy, gdy strona została pozbawiona uprawnień procesowych wskutek wadliwego postępowania sądu, nie zaś w sytuacji, gdy na skutek własnego działania z uprawnień tych nie skorzystała.

Biorąc pod uwagę powyższe Sąd Okręgowy wskazuje, iż omawiana sytuacja, tj. pozbawienie strony możliwości obrony swych praw miała miejsce w przedmiotowej sprawie. Analiza akt sprawy prowadzi, bowiem do wniosku, iż pozwany nie został prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy wyznaczonej na dzień 12 listopada 2014 roku.

W tym względzie wskazania wymaga, iż przedmiotowe postępowanie początkowo toczyło się według przepisów o elektronicznym postępowaniu upominawczym. W toku tego postępowania na, podstawie bazy PESEL ustalono, iż adres pozwanego wskazany w pozwie jest nieaktualny i w związku z tym zarządzeniem z dnia 8 stycznia 2014 roku wezwano powoda do usunięcia przeszkody w doręczeniu pozwanemu nakazu zapłaty, poprzez wskazanie jego adresu, pod który można doręczyć pisma sądowe. W odpowiedzi na powyższe wezwanie powód ponowił adres jak w pozwie oraz wskazał, iż wystąpił do MSW z wnioskiem o udostępnienia danych osobowych pozwanego. Ostatecznie jednak danych tych, w tym adresu zamieszkania pozwanego, nie przedstawił, co spowodowało, iż postanowieniem z dnia 7 marca 2014 roku Sąd Rejonowy Lublin - Zachód w Lublinie uchylił nakaz zapłaty z dnia 3 października 2013 roku w całości oraz przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Myśliborzu. Następnie zarządzeniem z dnia 15 maja 2014 roku, wydanym przez Przewodniczącego w tym ostatnim Sądzie, powód został wezwany do wskazania prawidłowego adresu zamieszkania pozwanego - pod rygorem umorzenia postępowania.

Powód nie wykonał tego zobowiązania. Sąd Rejonowy pomimo tego wyznaczył rozprawę i przyjmując za skutecznie zastępcze doręczenie pozwanemu zawiadomienia o terminie rozprawy, skierowane na adres wskazany w pozwie, wydał zaskarżony wyrok zaoczny.

W opisanych powyżej okolicznościach należy uznać, że pozwany nie został należycie zawiadomiony o terminie tej rozprawy. Doręczenie zastępcze, normowane w art. 139 § 1 kpc, może być uznane za skuteczne jedynie wówczas, gdy awizowanie przesyłki następuje pod adresem, gdzie strona faktycznie zamieszkuje, co nie miało miejsca w rozpoznawanej sprawie.

Wobec powyższego, należało przyjąć, że na rozprawie poprzedzającej bezpośrednio wydanie zaskarżonego wyroku pozwany, na skutek wadliwego zawiadomienia o jej terminie, był pozbawiony możliwości obrony swych praw, w rozumieniu art. 379 pkt 5 kpc. Co więcej pozwanemu nie został nawet doręczony odpis pozwu.

W konsekwencji, wywiedziona apelacja spowodowała konieczność uchylecia zaskarżonego wyroku, zniesienia postępowania w części to jest co do rozprawy z dnia 12 listopada 2014 roku i w tym zakresie przekazania sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania, o czym orzeczono na podstawie art. 386 § 2 kpc.

Zbędnym jest w takiej sytuacji odnoszenie się do zarzutów apelacji dotyczących meritum rozstrzygnięcia. Wywody te i zgłoszone dowody Sąd Rejonowy podda analizie ponownie rozpoznając sprawę.

Orzeczenie o kosztach postępowania apelacyjnego zapadło na podstawie art. 108 § 2 kpc.